

Naturen som fond. Ernest Thiels samling i nytt ljus

"Ernest Thiels känsla för naturen: jakt, konst och affärer"

Thielska galleriet, Stockholm. Visas t o m 18/1.

● Efter de senaste årens turbulens börjar lugnet åter lägga sig över Thielska galleriet. Den nya chefen Patrik Steorn bottnar i konsthistorien, samtidigt som han har koll på mode och samtida konst, vilket förmodligen är vad som krävs för att både behålla den befintliga publiken och locka en ny målgrupp till miljonärsvillan på Djurgården.

Med den nya utställningen försöker Steorn ruska liv i Thielskas omfattande samling av naturmåleri genom att blanda in samtida verk av bland andra Ernst Billgren och gatukonstnären Akay, som byggt ett jaktorn runt Auguste Rodins skulptur "Skuggan" i parken. Med naturen som fond vill Steorn dessutom belysa de manliga nätverk och ekonomiska intressen som styrde Ernest Thiels samlande.

Det är en ganska stor tugga att gapa över. Men utställningen i sig är snarast lågmäld och traditionell till sin karaktär. Bruno Liljefors brunmurriga självporträtt med ett gevär i handen och hans målningar av orrar och tjädrar är för evigt fjättrade i sekelskiftets salongsmiljö, även när de placeras i dialog med Ernst Billgrens samtida pastischer.

Då är Helmer Osslunds färgsprakande fjällandskap desto mer livfulla, liksom brodern Elis Åslunds brutala, blågrå målning av berget Kaskaivo i Kvikkjokk. Dessa verk presenteras i ett rum som belyser Thiels intressen i den norrländska gruvindustrin, och har fått sällskap

Akay har byggt ett jaktorn kring en Rodinsulptur i Thielskas park.

av en serie svartvita fotografier från en fjällvandring han och affärsmanen Knut Wallenberg genomförde för att förmå riksdagen att investera i en järnväg mellan gruvorterna.

Här finns både ett bildmaterial och en spännande historia att nysta vidare i, men i utställningen blir det ändå något av ett stickspår.

Det som framför allt förankrar utställningen i samtiden är Corinne Ericsons fotografier av jaktorn i Jämtland, från rangliga brädkonstruktioner till en ensam 70-talsfåtölj i en skogsdunge. De sakligt

svartvita bilderna skildrar en folklig, hemsnickrad bruksarkitektur med uppgift att vara så diskret och funktionell som möjligt. Trots att inga människor syns i bilderna blir det hela till ett ömsint porträtt av en trakt och dess invånare.

Frågan är bara om den här sortens försiktigt balanserande utställningar är vad Thielska behöver. Risken är att det upplevs som en ganska ljummen pyttipanna av gammalt och nytt.

Bo Madestrand

konst@dn.se